

PREGARIA AO NENO-LUZ

*En memoria de
Marcial González Vigo...
Nosas serán as súas verbas*

A Ti, Neno de Luz, que habitas a Chá, nado en Begonte, nunhas pallas,
perdido entre silencios da xente que traballa, coa suor na fronte,
esta terra longa, inmensa de corazón en lenta ollada.
A Ti, Neno de Luz, vai este pranto en verbas e derrotado en bágoas;
que esta pregaría busca, entre soños compracidos, a Luz da túa alborada.

En Ti, Neno, confío recendos de amenceres, sabéndome no orgullo
da orixe de chairego. E está chegando o frío no medio deste inverno,
e vén cheo de fame. Eu véñoche dicir, Neno de Luz, que cómpre
saber desa Luz Túa, para que xordan ternuras, calor que amor debulla
e o pan que non nos falte, nin abrigo e sustento con algo de sosego.

Que andan as tebras a sucар a noite,
a romper o día en sombras de destino incerto.
Andan as fondas, negras de escuras noites a ser máis noite
para abondar na nosa pertinaz cegueira.
Porque non vemos a Luz que Ti prodigas,
a túa Luz de esperanza, na memoria que subsiste,
nesta ruína enorme que precipita o mundo
a vagar nas soidades do silencio
e do medo, nesa obstinada tristura
do que compra e do que vende,
comerciantes da existencia, escépticos

do brillo das estrelas, da razón, do entendemento.
Veñen da dureza –en corazón– dos poderosos,
dos graciosos potentados de diñeiro,
na crueldade soberana, intransixencia,
e na inxustia das leis que os homes tecen.
Chegará por fin ese acto responsable,
rebelde da última prostración, cos pobres e os humildes,
cos negados, marxinais, ...xente sen teito,
proclamar dunha vez esa Túa Luz,
na defensa desconforme que reflicta o teu mandado,
o do Amor, única patria para rexer tanta xente
e tanta Terra, toda a Terra e os seus pobos,
combatendo estas sombras
que nós mesmos cargamos de miserias,
e no frío da pedra, baixo esta lousa
que nos trae asoballados, sumidos en tanta dor,
na máis profunda tristeza!.